

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/216/2013                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 2112224765                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 09.01.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Marián Sluk              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:2112224765.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky Ing. B. A., bývajúcej vo M., A., zastúpená JUDr. Romanom Juríkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Račianska č. 62, proti odporcovi T. B., bývajúcemu vo M., M., zastúpeného JUDr. Ivanou Hutňanovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Krížna č. 38, o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 15 C 493/2012, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 30. apríla 2013, sp. zn. 24 Co 147/2013, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Navrhovateľka j e p o v i n n á nahradiť odporcovi trovy dovolacieho konania 37,84 € na účet JUDr. J. S., advokátky so sídlom v A., K., do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

### Odôvodnenie

Okresný súd Galanta uznesením z 28. januára 2013, č. k. 15 C 493/2012-28 nariadil predbežné opatrenie, ktorým odporcovi uložil povinnosť zdržať sa akýchkoľvek stavebných, stavebno-technických alebo iných úprav a prác na nehnuteľnosti - stavbe garáže (špecifikácia nehnuteľnosti vid' výrok rozhodnutia) do právoplatného skončenia konania vo veci samej a súčasne uložil navrhovateľke, aby v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia podala návrh vo veci samej. V odôvodnení citoval ustanovenia § 74 ods. 1, § 75 ods. 1, 2, § 76 ods. 1, 3, § 77 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vychádzal z obsahu návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý podľa názoru súdu osvedčuje potrebu dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi konania z dôvodu existencie oprávnenej (dôvodnej) obavy navrhovateľky z neoprávneného zásahu do jej vlastníckeho práva v rámci susedských vzťahov - vyvolanej konkrétnym konaním žalovaného - realizujúceho stavbu garáže v neprimeranej výške - čo nedovoľuje „pohodlné užívanie“ susediacej nehnuteľnosti vo vlastníctve navrhovateľky (nadmerné zatienenie pozemku). Nariadenie navrhovaného predbežného opatrenia zakladá súdom uloženú povinnosť navrhovateľky podať žalobu vo veci samej v stanovenej 30 dňovej lehote (§77 ods. 1 písm. a/ O. s. p.).

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Trnave uznesením z 30. apríla 2013. sp. zn. 24 Co 147/2013

napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol (§ 220 O. s. p.) a navrhovateľke uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.). Na rozdiel od súdu prvého stupňa nepovažoval za osvedčené základné skutočnosti pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ani osvedčenie toho, že je tu dané nebezpečenstvo hrozacej ujmy. Vychádzal pritom zo Stavebného zákona (§76 ods. 1, § 81 a § 82 zákona č. 50/1976 Zb.), stavebného povolenia vydaného Obcou M. z 23. mája 2011, č. TX/441/2011, kolaudačného rozhodnutia vydaného Obcou M. zo 17. decembra 2012, č. TX3/1397/2012 a právoplatného 14. januára 2013, vyjadrenia Krajského stavebného úradu Trnava z 12. decembra 2011, č. 2011/00845/Ho, z ktorých mal osvedčené to, že predmetná stavba garáže bola realizovaná v súlade so stavebným povolením a projektovou dokumentáciou (vrátane jej výšky a umiestnenia) s výnimkou niektorých drobných nedostatkov (tieto musia byť odstránené do 30. mája 2013), ktoré nebránia jej riadnemu užívaniu. V súčasnosti je stavbou dokončenou a v zmysle kolaudačného rozhodnutia spôsobilou na užívanie, tento stav už nemožno zmeniť navrhovaným predbežným opatrením (zdržaním sa stavebných, stavebno-technických alebo iných úprav na stavbe). Za takejto situácie odvolací súd považoval vydanie predbežného opatrenia za neopodstatnené (nadbytočné a bezvýznamné), pretože už nemôže slúžiť svojmu účelu; návrh na jeho nariadenie preto zamietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala navrhovateľka dovolanie, ktoré odôvodnila ustanoveniami § 241 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ O. s. p. Uviedla, že v danom prípade jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.) vzhľadom na arbitrárnosť výkladu § 228 a §230 O. s. p. a nepreskúmateľnosť procesného postupu pri dokazovaní. Za inú vadu označila (§ 241 ods. 1 písm. b/ O. s. p.) nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu (§157 ods. 2 O. s. p.) a nevykonanie dokazovania. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) vidí v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na formálnych záveroch, nezohľadňuje to, že na Krajskom súde v Trnave prebieha konanie o preskúmanie postupu a rozhodnutia stavebného úradu, že stavebné povolenie nenadobudlo právoplatnosť, a že žalobkyni neboli doručené písomnosti v stavebnom konaní. Stavba zasiahla do susedských vzťahov a obmedzuje jej vlastnícke práva, podstatným spôsobom znižuje využiteľnosť jej nehnuteľnosti. Poukazujúc na viacero rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky a judikaturu Európskeho súdu pre ľudské práva, namietala porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z týchto dôvodov navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca navrhol dovolanie odmietnuť, považujúc rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne, dostatočné odôvodnené, ktorému nepredchádzajú ani namietané vady konania v zmysel § 237 písm. f/ O. s. p.

Navrhovateľka v reakcii na vyjadrenie odporcu k dovolaniu poukázala na porušenie princípu dvojínštančnosti, v ďalšom zotrvala na podanom dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v §239 ods. 1 a 2 O. s. p.; tieto ustanovenia ale neplatia, ak ide (o. i.) o uznesenie o predbežnom opatrení (viď § 239 ods. 3 O. s. p.). Dovolanie navrhovateľky smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení je teda v zmysle § 239 ods. 3 O. s. p. neprípustné.

Nepripustnosť dovolania nadobúda na význame, ak dovolateľ tvrdí, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, lebo dovolaciemu súdu nie je dané oprávnenie podrobiť dovolaciemu prieskumu rozhodnutie odvolacieho súdu z takto uplatnených dovolacích dôvodov (§ 241 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p.).

So zreteľom na obsah dovolania a tiež na povinnosť dovolacieho súdu skúmať vždy, či v konaní nedošlo k procesnej vade spôsobujúcej zmätočnosť, skúmal dovolací súd, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu o predbežnom opatrení) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O. s. p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým nie je dovolanie v zmysle § 239 O. s. p. prípustné. Právne relevantné nie je však samo tvrdenie dovolateľa o takejto vade, ale iba zistenie, že v konaní k tejto vade skutočne došlo.

Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľky je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ktorej existenciu vidí v absencii „riadneho odôvodnenia“ rozhodnutia odvolacieho súdu, v arbitrážnosti výkladu § 228 a § 230 O. s. p. odvolacím súdom a v nepreskúmateľnosti „procesného postupu pri dokazovaní“.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania priznaných mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Súd prvého stupňa sa stotožnil so skutkovými tvrdeniami a právnymi dôvodmi uvedenými v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré navrhovateľka osvedčovala (len) 3 ks fotografiami. Odporca svoje tvrdenia v odvolaní oprel o predložené listiny - stavebné povolenie opatrené doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, kolaudačné rozhodnutie opatrené doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti a odpoveďou Krajského stavebného úradu Trnava adresovanou navrhovateľke (viď č. l. 41 až 45 spisu). Navrhovateľka sa k odvolaniu odporcu a k označeným listinám tvoriacich prílohu odvolania, ktoré je bolo doručené 7. marca 2013, vyjadrila až potom (viď vyjadrenie k odvolaniu z 11. mája 2013, doručené súdu 20. mája 2013, č. l. 65-66 spisu), čo už rozhodol odvolací súd (30. apríla 2013). Navrhovateľka sa dôsledne neriadila výzvou súdu, v zmysle ktorej sa mohla k odvolaniu vyjadriť do 10 dní od je doručenia (t. j. do 17. marca 2013). Z obsahu spisu nevyplýva, aby v tejto súvislosti požiadala o odpustenie zmeškania lehoty v zmysle § 58 O. s. p. Za uvedenej procesnej situácie, nemožno odvolaciemu súdu vyčítať, že pri rozhodovaní vychádzal z tvrdení odvolateľa, ktoré považoval za osvedčené, čo sa v konečnom dôsledku prejavilo na výsledku odvolacieho konania. Procesná pasivita navrhovateľky v odvolacom konaní sama o osebe nezakladá prípad odňatia možnosti navrhovateľky konať pred súdom, za ktorý by mal zodpovedať súd, ako sa mylne domnieva navrhovateľka. Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania (v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p.) a uznesenie súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 220 zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, pretože ho nepovažoval za dôvodný. Dôvodom bol jeho záver, že pokiaľ bola stavba (garáž) stavebne dokončená, skolaudovaná a bolo povolené jej užívanie, nie je už opodstatnené uloženie povinnosti zdržať sa

stavebných, stavebnotechnických a iných úprav na takejto stavbe; teda dosiahnuť sledovaný cieľ navrhovaného predbežného opatrenia. Postup odvolacieho súdu, ktorý predchádza napadnutému rozhodnutiu, podľa názoru dovolacieho súdu, zodpovedá zákonu, je z obsahu spisu zrejmý (preskúmateľný) a z uvedeného hľadiska mu nemožno vyčítať žiadnu nesprávnosť. Nedostatočné odôvodnenie (tzv. nepreskúmateľnosť alebo arbitrárnosť) dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, nebola dovolacím súdom zistená. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní dostatočne jasne vysvetľuje dôvody, pre ktoré bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý. V danom prípade odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol, z akých konkrétnych dôvodov považoval za osvedčené skutočnosti, ktoré neumožňovali nariadenie predbežného opatrenia. Pokiaľ sa dovolateľka nestotožnila s dôvodmi, pre ktoré súd nevyhovel návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a v tejto súvislosti prípadne vidí porušenie jeho práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces, dovolací súd k uvedenému uvádza, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. jeho právnymi názormi.

Formulácie zvolené navrhovateľkou v dovolaní (napr. o nedostatku právoplatnosti stavebného povolenia i kolaudačného rozhodnutia) svedčia o tom, že dovolateľka v súvislosti s tvrdenou procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. spochybňuje tiež úplnosť a správnosť skutkových zistení súdov. Najvyšší súd Slovenskej republiky k tomu uvádza, že neúplnosť skutkových zistení súdu nižšieho stupňa môže viesť k vecne nesprávnemu rozhodnutiu súdu, nemôže ale založiť prípustnosť dovolania, lebo táto nesprávnosť nie je vadou vymenovanou v § 237 O. s. p.

Dovolateľka popiera správnosť právnych záverov, na základe ktorých odvolací súd zamietol jej návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Tvrdí, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Keďže právnym posúdením veci súd neznemožňuje účastníkovi realizáciu žiadneho jeho procesného práva, nie je nesprávne právne posúdenie veci procesnou vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012).

K námietke o „arbitrárnosti výkladu § 228 a § 230 O. s. p.“, dovolací súd uvádza, že uvedené ustanovenia odvolací súd na danú vec neaplikoval, v rozhodnutí k nim nezaujímajú žiaden výklad. Skutočnosť, že dôvodmi prípustnosti obnovy konania (§ 228 O. s. p.) a lehotami na podanie návrhu na obnovu konania (§230 O. s. p.) sa odvolací súd nemal zaoberať vyplýva z premetu tohto konania, tým je predbežné opatrenie (§ 77 až 77 O. s. p.), nie obnova konania (§ 228 až § 235 O. s. p.).

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie navrhovateľky v zmysle § 239 O. s. p. prípustné nie je, dovolateľka neopodstatnene namietala existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšla najavo ani žiadna iná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti

navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporca v dovolacom konaní podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto vyčíslili vo výške 67,88 €.

Dovolací súd priznal odporcovi náhradu, ktorá spočíva v odmene advokátky za 1 úkon právnej služby poskytnutej odporcovi vypracovaním písomného vyjadrenia k dovolaniu navrhovateľky z 26. augusta 2013 (§ 14 ods. 3 písm. b/ a ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. účinnnej do 30. júna 2013). Sadzbu za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. účinnnej do 30. júna 2013, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) vo výške 7,81 € predstavuje spolu sumu 37,84 € [(1/2 z 60,07 €) + 7,81 €].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.